
Публикуван на: 09-05-2008

Източник: [Портал Европа](#)

Есето на 18-годишния Мариян Васев от Ямбол е класирано на второ място в конкурса „Европа = Аз“

Представяне (или нещо, което се представя за такова):

Здравейте. Казвам се Мариян Васев и както самите вече се убедихте съм едно хлапе със склонност към препечните филийки. На 18 години съм, но това никога не ме е спирало да си кръстосвам Нийделандските небета и да живея под табелката "Дете". Роден съм в малкото градче (което май изобщо не е чак толкова малко, но от друга страна всичко ти се струва малко като прекараш толкова време в него) Ямбол, където и живея.

Иначе уча няколко езика в ГПЧЕ "Васил Карагъзов" - английски, немски и руски. Една учителка беше казала за мен, че се разпилявам твърде много, което до известна степен си е истина. Правя ужасно много неща не защото си нямам друга работа, а защото сега ми е времето да грабя от всичко с пълни шепи. Ходя на пиано, сам се уча да свиря на китара, правя художествени снимки, пиша от време-навреме, работя, занимавам се с театър, пиша в училищния вестник и правя всичко онова, което мистериозния род на "тийнейджърикус пубертетус" прави. И именно заради това си нямам и най-бегла представа какво ще правя с бъдещето си. Та аз съм само една малка рибка в малко езерце, която не бърза да порасне. Но един ден тази малка рибка ще се добере и до теб, Големи Океане. Само почакай и ще видиш...

Надявам се отнесеностите ми от вихъра да са породили поне една усмивка докато ги четете. Тогава искрено ще се радвам, че съм направил нещо добро. А ако пък не...

Винаги ще има утре... а то започва от днес.

Европа = Аз

Онзиден, докато мързеливо разнасях маргарин върху една препечена филийка, чух как един костюмиран политик обясняваше, че бъдещето на Европа е в ръцете на младите хора. Идеята ме връхлетя толкова здраво, та дори за малко щях да докажа за пореден път колко възмутен е бил Мърфи като си изпуснал хляба. Докато си смучех изцапания с маргарин пръст, в главата ми се рееше идеята, че щом като бъдещето на Европа са младите хора, а аз съм млад човек, то значи бъдещето на този стар континент съм именно аз. След което, в крайна сметка, Мърфи ликуваше някъде, защото подът прегърна моята следобедна закуска с намазаната страна надолу, разбира се. Бях възмутен и ужасен едновременно. Та аз съм едно нищо и никакво хлапе, което дори не знае какво иска да прави със собственото си бъдеще, а този костюмар очакваше от мен да бъда бъдеще на Европа. Ама какво си мислеше той?! Отказах да му се връзвам на думите и отидох да си изкопая нещо друго за ядене.

Няколко часа и три препечени филийки по-късно думите на политика все още обикаляха

съзнанието ми. Не познавах Европа. Никога не съм мръдвал и на сантиметър от дома. От друга страна пък май не познавам и себе си. Затова не намерих никакъв друг избор освен да седна и на един голям бял лист хартия да напиша със собствените си ръце какво знам за себе си. Пък след това щях да мисля и за Европата... евентуално.

След като вдъхновяващата еуфория се поразсея и скърцането на химикала ми спря да ехти в стаята сведох възторжено поглед и започнах да чета какво се бе получило. Ето, виж и ти :

"Аз съм рожба и жертва на времето си..."

Аз...

Вървя бързо по улиците, рядко гледам другаде освен напред, често изпускам да забележа някого встрани и мразя да чакам.

Аз...

Мисля бързо, говоря светкавично за да наваксам и почти никой не успява да схване какво казвам.

Аз...

Не говоря много, не казвам малко, постоянно съм пляснат в устата и не ме е страх да правя каквото трябва, дори да става каквото ще.

Аз...

Храня се зле, нередовно, не спирам да соля, просто си умирам за нездравословни боклуци, пия много Кока-Кола и прекалявам със сладкото.

Аз...

Не се разделям с телефона си, не се откъсвам от Интернет, кликвам, сърфирам, блогвам, търся, намирам и въпреки всичко постоянно забравям телефона си на тих режим.

Аз...

Имам десетки телефонни номера, от които не помня нито един, стотици снимки от дигиталния си фотоапарат, които преглеждам рядко и десетина блога, които не поддържам или съм изтрил.

Аз...

Не обичам спокойствието, слушам силна музика, танцувам си сам, грача, наричайки това пеене, излизам с приятели, връщам се и отново фуча навън.

Аз...

Мразя да подреждам, обичам си хаоса, стаята ми е панаир, майка ми се е отказала да се бори с мен за реда и рядко намирам каквото ми трябва.

Аз...

Постоянно търся нещо, не го намирам, вбесявам се, че ми трябва, но въпреки всичко не се разделям с гореспоменатия хаос.

Аз...

Обичам семейството си, ценя приятелите, уважавам непознатите и презирам враговете си.

Аз...

Оплаквам се постоянно, че нямам време, изморявам се, тичам насам, тичам натам и въпреки всичко убивам времето, когато скучая.

Аз...

Нямам най-малка идея какво искам да правя утре, занимавам се с всичко днес, разпилявам се вчера и улавям мига.

Аз...

Твърдя, че съм егоист, повтарям десетки пъти "Аз", гордея се от себе си, вглъбявам се в себе си и въпреки всичко рядко се сещам за себе си сред други.

Аз...

Съм необикновен сред обикновеността си."

Когато погледнах изписания вече небял лист се зачудих. Какво ли общо има Европа с мен, та да казват тържествено по телевизията, че тя е свързана с мен дотолкова, че да предостави бъдещето си в моите непохватни ръце. Известно време по-късно, като прочетох още веднъж листа нещо ме удари по главата.

Ами да... Европа, това съм аз. Аз не съм нейното бъдеще, аз съм нейното настояще. Силата, която превръща това кораво парче земя в мой дом се криеше именно в мен. Утре е хубава дума и чудесна мечта. Но то започва от днес. А единственото, което го има днес... съм аз. Вместо да губя време в размишления какво различно може да бъде моето утре мога да започна да променям моето днес - още днес. Пък с Европа явно си приличаме много повече, отколкото подозираме и аз и ти, ако съдим по това, което бях написал на небелия вече лист. Вгледай се...

И двамата с Европа се променяме толкова бързо, та чак сами не можем да осъзнаем какво се случва. Ние сме смели, решителни и готови да браним онова, в което вярваме. Ние можем да бъдем всичко, което си поискаме да бъдем. Можем да бъдем сини, червени, дори жълти. Вътре в себе си и двамата сме различни - тъжни, весели, добри и лоши. Въпреки всичко ние сме единни и обичаме малките си недостатъци. Ние не чакаме утре, защото имаме днес. Това, както и всичко останало на листа ми. Просто ни виж!

Ние... Аз и Европа - заедно - на тази малка хартийка. Шантава работа...

Хей, знаеш ли, чака ни бъдещето на цял един континент. А това определено не е работа за празен стомах. Какво ще кажеш за една бърза следобедна закуска?

На 9 май авторитетното [жури на конкурса за младежко есе „Европа е равно на..."](#) [обяви победителите](#), избрани сред тежка селекция от над 30 участници. Конкурсът за младежко есе на тема „Европа е равно на..." започна на 24 март и за близо месец привлече вниманието на много ученици и студенти на възраст от 13 до 24 години. Конкурсът бе организиран от Портал Европа и Центъра за модернизиране на политики като част от инициативата „Говори с Европа". Жюри в състав евродепутатът Кристиян Вигенин /ПЕС-БСП/, заместник-председателят на Народното събрание проф. Любен Корнезов, преподавателят в Катедра „Европеистика" в СУ доц. д-р Нели Огнянова, журналистът от Програма „Хоризонт" на БНР Никола Миладинов и директорът на Европейски институт Юлиана Николова оцениха есетата на участниците.

□□□□□ □□□□□□ □□□□□

□□□□ □□□□□□□□

□□□□□

□□□□ □□□□□□□□ **Конкурсите са част от „Говори с Европа” и „Говори с Европа” се реализира от Центъра за модернизиране на политики и Портал ЕВРОПА.**